

အောင်မြင်စာပေ

ဒေဝ

ယောယုဝတီရွာသူ

အခန်း (၁)

ရာသီဥတုက ခါတိုင်းနေ့တွေထက်ကို ပိုပြီး ကြည်လင်သာယာနေသည်။ ။ မြို့ပြင်ရောက်လာ လေ ရှူရှိုက်ရသော လေကအစ ပိုပြီး သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်လာကာ ... ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေနှင့် စိမ်းစို အုံ့ဆိုင်း၍ နေသည်။ ။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို နောက်ခံပြုလျက် ခရမ်းပုတ်ရောင် ဂျစ်ကားတစ်စီး မှာ ... အဝေးပြေး လမ်းမပေါ်တွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားလေ၏။

မိုးကြိုးစိတ်ထဲ အလိုအလျောက်ကို ကြည်နူးငြိမ်းချမ်း၍ နေတော့ကာ စိတ်လိုလက်ရ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စပင် အော်ဆိုလိုက်မိတော့သည်။ ။

"ညနေခင်းရဲ့ လေပြည်ထဲမှာ

မေ့ဆံ့နွယ်တွေ တောင်ပံဖြန့်တဲ့ အခါ

ပန်းပွင့်လေးတွေ ရှက်သွေးဖြာ ...

ကျေးငှက်လေးတွေ တေးမဆိုတော့ပါ။

ဟိုမှာ မြက်ခင်းစိမ်းများ ဦးညွတ် ... ညွတ် ... ညွတ်"

မိုးကြိုးရဲ့ သီးချင်းသံက လမ်းခုလတ်တင် ထစ်အ ရပ်တန့်

သွားရသည် ။

ဖုန်းက Vibration တုန်ခါခြင်းဖြင့် အချက်ပြနေလေပြီမို့ ဖုန်းနားကြပ်ကို အမြန်ကောက် တပ်လိုက်ရသည် ။

"ဟယ်လို"

"မိုးကြိုး ... မင်း ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ"

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းပြောသူမှာ သိမ်အသံ။

အသံက စိုးရိမ်ပူပန်သံ အတိုင်းသား ပေါ်လွင်လှသည် မို့ မိုးကြိုး ပြုံးလိုက်မိသည် ။

သူတို့ အုပ်စုထဲမှာ သိမ်က အချောဆုံး အဖြောင့်ဆုံး ကြည့်အကောင်းဆုံး၊ ပြီးတော့ ...

ပါးရည်နပ်ရည်လည်း ရှိကာ အစစအရာရာ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသူ။ သူငယ်ချင်း လေးယောက်အုပ်စုထဲမှာ သူက ခွေးသားအုပ်မကြီးလို သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးအပေါ် စိုးရိမ်ပူပန် တတ်သူ။

ခုလည်း သူ့အတွက် သိမ် ပူပန်နေပြီလေ။

"ဟေ့ကောင် မိုးကြိုး၊ ငါ မေးနေတယ်လေကွာ၊ မင်းဘယ်ရောက်နေပြီလဲလို့ "

သိမ် လေသံက နည်းနည်းမာလာတော့ မိုးကြိုး ရယ်ချင်လာကာ ကလိချင်စိတ် ဖြစ် လာပြီး ...

"ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ဟုတ်လား၊ နေဦးနော် ... ငါ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အင်း ... နေဦးကွ၊ ဒါ ဘယ်နေရာပါလိမ့်"

မိုးကြိုး တမင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အသံကို အီလေးဆွဲကာ

ပြောသည်။ ။

ဟိုဘက်မှ တီးတိုးဆဲရေးသံ ထွက်လာ၏။

မိုးကြိုး ဆက်အောင့်မထားနိုင်တော့။

တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိတော့သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... ရယ်မနေနဲ့၊ မင်းမှာ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားလို့ ပြောနေတာကွ"

သူ့စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ရယ်လိုက်မိတာကြောင့် သိမ် အတော်လေး ဒေါပွသွားပုံရ၏။ ဟိန်းနေအောင် အော်လေတော့သည်။ ။

မိုးကြိုး အရယ်မရပ်သေးဘဲ ...

"ဪ ... လက်စသတ်တော့ မင်းက ပစ္စည်းတွေကို စိုးရိမ်နေတာကိုး"

မိုးကြိုး တမင်ကလိနေတာ ဖြစ်ပေမယ့် သိမ် မရိပ်မိ။ တစ်ဖက်မှ နေပေါက်ကွဲလေ တော့သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... ပစ္စည်းတွေကြောင့် မင်းအန္တရာယ် တွေ့နေမှာ စိုးလို့ကွ၊ လူချည်းသက်သက် ဆိုရင် ဘာအရေးလဲ၊ ပစ္စည်းတွေကြောင့် မင်းဒုက္ခရောက်မှာ စိုးတာကွ ... နားမလည်ဘူးလား"

သိမ်လေသံ အတော့်ကို ကျယ်လောင်ပေါက်ကွဲ လာတော့မှ မိုးကြိုး အရယ်ရပ်လိုက်သည်။ ။

ဒီထက်ပိုပြီးတော့ တော့ မကလိရဲ။

ဒါတောင် အဖျားခတ်ချင်သေးကာ ...

"နားလည်ပါတယ် မကြီးခ ရယ်"

ဟု စလိုက်မိသေးသည်။ ။

ခွေးသားအုပ်မကြီးလို သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် စောင့်ရှောက်ကာ ကွယ် တတ်သည် မို့ ‘မကြီးခ’တို‘မာမိခ’ တို့ ပြောင်ပြီး ခေါ်လျှင် သိခံ အရမ်းစိတ်ဆိုးတတ်သည်။ ။

"မင်းဘိုးအေ မကြီးခ လား ... ရှစ်"

သိခံ လေသံ မာကျောခြင်းအဆင့် အနည်းငယ် လျော့ကာ ဆဲရေးသံ လေး ထွက်လာသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် နောက်မနေနဲ့ တော့ ... ၊ နောက်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး ၊ ပြော ... မင်းအခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ"

သိခံ ခပ်ဆတ်ခတ် ပြောရင်း ထပ်မေးသည်။ ။

မိုးကြိုး ဘေးဘီဝဲယာ ငဲ့စောင်းကြည့်မိပြန်သည်။ ။

မြို့ပြင်ရောက်နေပြီမှန်း သူသိသည်။ ။

သို့သော် ...

သိခံဆီမှ စိုးရိမ်တကြီး အသံကြားကတည်းက သူ့စိတ်ထဲ အလိုလို အူမြူးလာတာ နောက်ချင်စိတ်က အတောမသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာလျက် ...

"ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဆိုတော့ ... အင်း"

မိုးကြိုး တမင်သံရှည်ဆွဲသည်။ ။

တစ်ဖက်မှ သိခံအသံက ငြိမ်နေသည်။ ။

စိတ်မရှည်တတ်သော သိခံ စိတ်ကို အတော်ကလေး ဆွဲဆန့်လျက်

သူ့အဖြေကို စောင့်နေတာ ဖြစ်ကြောင်း မိုးကြိုးသိသည်။ ။

ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းထိန်းချုပ် အောင့်အည်းလျက် ...

"သီချင်းကုန်း"

ဟင် ...။

မိုးကြိုးမျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရသည်။ ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မရှိဘဲ သူ့ပါးစပ်မှ ဘာလို့ များ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားရ ပါလိမ့်။

မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါ ... ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

သီချင်းကုန်း။

ကိုယ်ပြောမိသော စကားတစ်ခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြားယောင် မိလျှင် မယုံနိုင်လွန်းစွာ မိုးကြိုးကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်မိ၏။

ကြက်သီးများ လည်း ဖြန်းခနဲ။

"မိုးကြိုး ... ဟေ့ကောင် ... မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီအချိန် နောက်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး ၊ ခရီးသွားနေရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလိုနိမိတ် မရှိ နမာမရှိ စကားတွေ မပြောရဘူးဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား"

"မင်းလက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲစေ နိုင်တဲ့ တန်ဖိုးများ စွာ တန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်ဆိုတာ နားမလည် ဘူးလား၊ ခုအချိန်ဟာ အသက်အန္တရာယ် ဘယ်လောက်အရေးကြီး နေ သလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား"

သိန္နီတစ်ယောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် စကားတွေ အဆက်မပြတ်ပြော ဆဲ။

မိုးကြိုးမှာ တော့ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထကာ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာသည်။ ။

"မ ... မဟုတ်ဘူး သိခံ၊ အဲ ... အဲဒါ ငါပြောတာ မဟုတ်"

မိုးကြိုးအသံများ တုန်နေသည်။ ။

သိခံဘက်မှ ခဏမျှ အသံတိတ်သွားသော်လည်း တောက်လျှောက် နောက်လာခဲ့သော မိုးကြိုးရဲ့ စကားကို အယုံအကြည် မရှိနိုင်တော့။ ။

"မင်း မပြောလို့ ဘယ်သူပြောမလဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဖုန်းပြောတဲ့ အနားမှာ ခွေးရှိလို့ လား၊ မင်းအသံကို ခွေးချီရအောင်"

"မ ... မဟုတ်"

မိုးကြိုး ငြင်းဆန်ဆဲ။ ။

ချွေးစေးများ စိမ့်ထွက်နေသော လက်ဖဝါးပြင် နှစ်ဖက်မှာ စတီယာရင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရတာ မမြဲတော့။ ။

ထို့နောက် ...

လူတစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာဆဲ ...

ကားက လမ်းဆုံလမ်းခွန်း ရောက်လုလု ...

လမ်းခွဲပြ မိုင်တိုင်တိုလေးတစ်ခုကို မြေပြင်မှာ ထိုးစိုက်ထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

‘ယောယုဝရွာသို့’

မြတ်စွာဘုရား။ ရွာနာမည်က ...။

မိုးကြိုး ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်စွာ မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ်

ခတ်ကာ အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိလျှင် ...

မှတ်တိုင်နောက်မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဝတ်စုံအနက်။

ခြေမျက်စိသို့တိုင် ရှည်လျားထူကဲကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းအုပ်
ထားသော ဆံပင်ဖားဖား ကြီးများ နှင့် ...

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မျက်နက်ဆံမပါသည့် နို့နှစ်
ရောင် ဖွေးဖြူနေသော မျက်လုံးအစုံ။

တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာ မိုးကြိုး ‘အား’ခနဲ အော်မိခိုက် ကားမှာ
လမ်းပေါ်မှ ချော်ကာ ယောယုဝရွာသို့ဟု လမ်းညွှန်ထားသော ညာဘက်
သို့ အလိုအလျောက် ချိုးကွေ့သွားခဲ့ပြီးနောက် ...

"အမယ်လေး ... ကယ်ကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး"

မိုးကြိုး ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းသော်လည်း
ကူကယ်ရာမဲ့စွာ။

ခရမ်းပုတ်ရောင် ဂျစ်ကားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က အင်အားပြင်းပြ
င်းနှင့် ဆွဲချလိုက်သလို နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကြီးထဲ အရှိန်ပြင်းပြင်း
နှင့် ထိုးဆင်းသွားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးမှာ ...

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီ ခေါင်းစိုက်လျက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည် ။
ကားပေါ်မှ မိုးကြိုး တစ်ယောက်သည် လည်း စတီယာရင်ပေါ် ခေါင်းမို
ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ။

မေ့မျောနေသော သူ့အသိအာရုံထဲ အိပ်မက်လိုလို ပြန်ပေါ်လာသည်

မှာ အနက်ရောင် ဝမ်းဆက်ဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ...

ဖွေးဖြူနေသော မျက်လုံးကြီးများက သူ့ကို စိုက်ကြည့်လျက်။

"ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ"

အက်ကွဲ စိမ်းနက်သော လေသံ။

"ရန်ကုန်ကိုပါ"

"ရန်ကုန် ဟုတ်လား"

အသံက ခဏတိတ်ဆိတ်သွားသည် ။

သစ်ကြီးဝါးကြီးပင်တွေကို လေတိုးသံလိုမျိုး တရဲရဲအသံကြီး ကြားရ ပြန်သည် ။ ချောက်ခြားဖွယ်ရာသော အေးစိမ့်မှုကြီး။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက မကြာခင်မှာ ပဲ တစ်ခုခု ထဖြစ်ပျက် တော့မှာ လို ချောက်ခြားစရာ ကောင်းလွန်းလှသည် ။ မှောင်မိုက်အေးစ က်သော ထိတ်လန့်စရာ တိတ်ဆိတ်မှု။

သူ တတိတ်တိတ်နှင့် နေဆဲ ...

"ဦးစိုးအောင်တို့ အိမ် သွားမလို့ မဟုတ်ဘူး လား"

အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြီးမှ မေးသံကြီးက ရုတ်တရက် ထွက် လာခဲ့သည် မို့ သူ့အသည်းတွေ ကလီစာတွေအထိပင် တုန်ယင်ချောက် ခြား သွားသလို ထင်မိတော့သည် ။

သူ အတော်အချိန်ယူ အားတင်းပြီး ပြန်ဖြေလိုက်မိပါသည် ။

"ဦးစိုးအောင် ... ဟင့်အင်း ... မ ... မသိ"

တစ်ဖက်မှ အသံမှာ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြန်သည် ။

ခဏကြာတော့မှ ...

"တကယ်လား ... မညာနဲ့ "

"တ ... တကယ်ပါ၊ မသိပါဘူး၊ ဒီနားမှာ အသိအကျွမ်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး"

"ကဲ ... ဒါဆို ... ပြန်တော့"

ပြန်တော့ ဆိုသောအသံ ကြားလိုက်ရသည် နှင့် သူလိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရ၏။

ချွတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ... ချောက်ခြားစဖွယ် ဖရိုဖရဲ လွင့်မျောနေသည့် နက်မှောင်ထူပိန်းလှသော ဆံနွယ်များ နှင့် အနက်ရောင် ပုံရိပ်တစ်စ အဝေးသို့ ထွက်သွားလေပြီ။

"အား ... ကျွတ်ကျွတ်"

သူသတိပြန်ရ လာပြီး ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူမိကာ သူ့မျက်လုံးများကို အားယူ ဖွင့်ကြည့် လိုက်မိသည် ။

မြတ်စွာဘုရား။ ကားက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။

စတီယာရင်ကို လက်ထောက်ကာ သူ အားယူထလိုက်သည် ။

တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်သော ဝေဒနာကို သူ ခံစားနေရသည် ။ ကားရှေ့မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မားမားကြီး တွေ့လိုက်ရတော့မှ သူ သဘောပေါက်သွားရသည် ။

သစ်ပင်ကြီးကို ဝင်တိုက်ခဲ့မိတာပဲ။

ကားထဲမှ သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လိုက်သည် ။ လတ်ဆတ်

သန့်ရှင်း၍ နေသော ပြင်ပလေကို တစ်ခါမှ မရှုရှိုက်ဖူးသလို သူ အငမ်း
မရ ရှုရှိုက်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟား ..."

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အားတွေ ပြန်ပြည့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ဒါ ဘယ်နေရာပါလိမ့်၊ ငါ ဘယ်ကို ရောက်နေတာပါလိမ့်"

သူ တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်
လိုက်မိသည်။ ။

သစ်ပင်ဝါးကြီးပင်များ နှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ စွာကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ။

မတ်စောက်လှသော မြေသားနံရံကို တွေ့လိုက်ရလျှင် တအံ့တဩ ဖြ
စ်သွားရသည်။ ။

"မြတ်စွာဘုရား ... ဒါ ချောက်ကြီးပဲ"

သူ အံ့ဩတနန်း ရေရွတ်လိုက်မိရင်း အတော်ကြီး စိတ်ညစ်ညူးသွား
ရသည်။ ။ သွားပြီ။

သူ့ကို ဘယ်သူကများ ကယ်တင်ကူညီနိုင်မှာ လဲ။

သူ့ဘဝ ကူကယ်ရာမဲ့ပြီလား။

ဒီချောက်ကြီးထဲမှာ သူ့ဘဝ ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ရတော့မှာ လား။

နောက်ဆုံး ... သူ ကြံရာမရဖြစ်ကာ ...

"ကယ်တော်မူကြပါဦးဗျို့ ... ကယ်တော်မူကြပါ၊ ချောက်ကြီးထဲ ကျ
နေလို့ ပါ"

သူ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကို အုပ်ကာ တအားကြိုးအော်လိုက်
သည်။ ။

သူ့အသံက ချောက်ကမ်းပါး နံရံတစ်လျှောက် ပဲ့တင်ထပ် ဟိန်း၍
သွားသည်။ ။

"ကယ်ရမယ် ဟုတ်လား"

အေးစက် စိမ်းနက်၍ နေသောအသံ။

ရုတ်တရက် နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည် မို့ သူ ထိတ်
လန့်တကြား လန့်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ရဲ့ တောင်ပံတွေကို မည်းနက်လွင့်မျောနေသော
ဆံပင်များ နှင့် အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

မျက်လုံးများမှာ သူငယ်အိမ် မရှိသလို ဖွေးဖွေဖြူလျက်။

"အား ..."

သူ ကြောက်လန့်တကြား အော်ရင်း ကမ်းပါးနံရံကို အတင်းကုပ်ကပ်
တွယ်တက် မိတော့သည်။ ။

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

အေးစက်စက် ရယ်သံကြီးက အသည်းထဲ အေးနေအောင် ကြောက်စ
ရာကောင်းလွန်း လှသည်။ ။